

تعدادشان نسبت به مردها خیلی کم است. در صورتی که ورود و حضور فیلم‌ساز زن، نگاه متفاوتی با خود به سینما می‌آورد. یعنی داستان یک زن فیلم‌ساز متفاوت است از مرد فیلم‌ساز و از دریچه دیگری نگاه می‌کند. البته اگر اجازه دهند و این سنگ‌ها را جلوی پایشان نیندازند.

وی اذعان داشت: وزارت ارشاد این کار را نمی‌کند. اتفاقاً سازمان سینمایی خیلی من را حمایت کرد. آقای سهرابی و آقای لشکری پور واقعا به من کمک کردند و حمایت کردند. اما در کمال تعجب، خیلی از تهیه‌کنندگان قدیمی دوست نداشتند که من وارد شوم. حتی در اکران هم این مسأله به گونه‌ای برای من و فیلم من رخ داد و گر نه اتفاقات بهتری برای فیلم می‌افتاد. به هر حال امیدوارم که این راه باز شود و خانم‌ها بتوانند راحت‌تر به حیطه‌هایی که دوست دارند، ورود کنند. همچون آقایانی که دارند فعالیت می‌کنند. الان در تهیه‌کنندگی، کارگردانی و فیلمنامه‌نویسی چند خانم فعالیت دارند ولی در خیلی زمینه‌ها مانند حیطه فیلم‌برداری واقعا تعداد خانم‌ها صفر است.

ارزانش در ادامه گفت: من خیلی دوست ندارم بین زن و مرد خط کشی کنم. به هر حال ممکن است نگاه متفاوت و احساسات جداگانه‌ای داشته باشند. ممکن است یک خانم فیلم‌ساز بخواهد یک سری حرف‌ها را از طریق فیلمش بگوید، مثلا بیشتر به اجحاف‌هایی که در حق زن‌ها می‌شود یا به اتفاقات بدی که در جامعه می‌افتد، بپردازد که ممکن است دغدغه شخصی آن فرد باشد. ممکن است دغدغه من هم باشد که هست، ولی شاید دلم نخواهد این‌ها را در فیلم‌سازی مطرح کنم و بخواهم به مسائل دیگری بپردازم. این‌ها سلیقه‌ای است و انتخاب افراد با یکدیگر متفاوت است.

ارزو ارزانش در پایان گفت: تنها ناراحتی و گله و ناراحتی من از کمبود سالن‌ها و نداشتن سالن سینما در خیلی از شهرستان‌های ایران است، که متأسفانه خیلی هم ناراحت‌کننده است و همچنین از ناعادلانه بودن اکران‌ها است. امیدوارم که اتفاقات بهتری بیفتد. مردم «آهنگ دونفره» را ببینند و از دیدن آن خوشحال و راضی باشند.

شویم. البته کاراکترهای آن واقعی نیستند و داستان اصلی هم واقعی نیست.

نباید ناامید شد، من بعد از حدود بیست و پنج سال توانستم فیلم بسازم/ ناعادلانه بودن اکران، حال فیلم‌ها و سازندگان را بد می‌کند ارزانش در ادامه توضیح داد: برای رسیدن به موفقیت، باید مسیر خیلی سختی را بگذرانی تا بتوانی به چیزی که مطلوب توست، برسی. خودم را مثال می‌زنم. من از سال ۷۵ وارد دانشگاه شدم و شروع به کار کردم؛ بعد از حدود بیست و چهار، پنج سال توانستم فیلم بسازم. در این مدت خیلی کار کردم. یک موسسه فرهنگی هنری داشتم و مستند کار می‌کردم. «آهنگ دونفره» فیلم اول سینمایی من است ولی من از سال ۸۱ فیلم‌های مستند می‌ساختم و کارهای مختلف انجام می‌دادم. در دانشگاهی که من درس خواندم، از زمانی که وارد دانشگاه شدم تا پایان دوران تحصیل حدود ۶۰،۷۰ خانم با گرایش کارگردانی وارد رشته سینما شدند. همه به عشق ساختن فیلم آمده بودند ولی به خاطر مشکلاتی که سر راه بود همه علاقه‌مندی‌شان را رها کردند. الان از آن ۸۰، ۷۰ دانشجویی که می‌شناختم و از دوستانم بودند، به جز چند نفر که توانستند جذب رشته‌های مختلف شوند، بقیه به دلیل مشکلات زیادی که سر راهشان بود نتوانستند فیلم بسازند. این‌ها همه با عشق فیلم‌سازی آمده بودند ولی الان هیچ کدامشان نیستند. من هم خودم واقعا خیلی مقاوم بودم که مسیر را رها نکردم. سال‌ها برای زیباسازی شهرداری و بنیاد مسکن و... مستند می‌ساختم یا فیلم ویدئویی تهیه و تولید می‌کردم، فیلم کوتاه می‌ساختم و... ۸ سال شاگرد عباس کیارستمی بودم. یعنی کوتاه نیامدم و رها نکردم و علاقه‌مندی‌ام را ادامه دادم و بالاخره آدم در نهایت قلاباش یک جایی گیر می‌کند... نباید ناامید شد.

او در مورد حضور زن‌ها در سینما گفت: اگر به تاریخ سینما را نگاه کنیم، از ابتدا که قاجار این صنعت را وارد کشور کرد، سینما دست خودشان بود. بعد هم که به دست مردم افتاد، کار مردانه‌ای بود و زن‌ها به جز در بازیگری اجازه نداشتند به آن ورود کنند. بعد از مدت‌ها بالاخره چند زن وارد سینما شدند که البته هنوز هم

ساختن در این مملکت کار سختی است. البته به نظرم تمام جهان برای این که از این وضعیت خارج شود و لحظات شیرینی را داشته باشد، نیاز به طنز و کمدی دارد. به نظرم اگر فیلم من بتواند یک درصد کمی از مردم را راضی کند و خوشحالشان کند، موفق شده است. امیدوارم که این اتفاق بیفتد.

ارزانش در خصوص محوریت داستان «آهنگ دونفره» گفت: فیلم‌های زیادی چه در سینمای ایران چه در سینمای دنیا وجود دارد که محوریت داستان آنها یک خواننده است. مثلا چندسال پیش فیلم جالبی به نام «دیروز» دیدم که نامش هم از ترانه‌ای به این نام گرفته شده بود. داستان فیلم در مورد خواننده‌ای ناامید بود که با اتفاقی که برایش رخ می‌دهد تبدیل به خواننده‌ای معروف می‌شود و من خیلی آن فیلم را دوست داشتم. نمونه‌های زیادی در سینمای جهان داریم که داستان زندگی یک خواننده است حالا یا بیوگرافی است یا این که شبیه به زندگی برخی خواننده‌هاست. مثلا فیلم دیگری دیده بودم که داستان آن در مورد زندگی یک خواننده زن قدیمی جاز بود و فیلم بسیار زیبایی بود. ولی «آهنگ دونفره» واقعیت زندگی یک خواننده نیست در واقع یک داستان خیالی است. او در ادامه گفت: «آهنگ دونفره» داستان دو نفر است که یکی از آن‌ها از قشر مرفه و دیگری از قشر پایین تر است هر دو آن‌ها یک کار را انجام می‌دهند و هر دو سنگ‌هایی سر راهشان است که باید آن‌ها را بردارند، و واقعیت این است که در جامعه ما رسیدن به نقطه‌ای که خواننده‌ها در نهایت می‌رسند، بسیار سخت است. مثل فیلم‌سازی. بسیار سخت می‌توانی فیلم‌سازی، بسیار سخت می‌توانی خواننده و معروف شوی و آن فردی که از قشر پایین تری است، به دلیل نداشتن امکانات مالی و ارتباطات، سخت‌تر می‌تواند این مسیر را طی کند. به هر حال همه می‌دانیم که رسیدن به موفقیت مدنظرمان بسیار سخت است و باید زحمت زیادی برای رسیدن به آن بکشیم و تلاش کنیم و خیلی مسائل مثل حوادث اجتماعی در آن دخیل است ضمن آن که پول هم برای رسیدن به هدف خیلی خیلی اهمیت دارد! در «آهنگ دونفره» هم سعی کرده‌ایم تا حدودی به این مسائل نزدیک